

Duju horňistove

Zemplín

♩=96

Du-ju hor-ňis - to - ve či uš kuň šed - la - ni, o - fi - ci - re

kri - ča, či me uš ho - to - vi. Šab-ľe nam briz - ga - ju,

gve-ri nam pu-ka-ju, smut-ne hla-si zňe - ju, vo-ja - ci špi-va-ju.

2. Ňejedna to matka, Ňejedna to taka,
chtora ma na vojňe doteras vojaka.
[:Ruku ľebo nohu s kuľu mu odorvu,
umrec mu Ňedaju, ľem ho zakopuju.:]
3. Spad i muj koňiček podomnu do blata,
na kantar, na šedlo i na nošku svoju.
[:Segiňovi koňoj nošku odorval'i,
zdechnuc mu Ňedal'i, ľem ho zakopal'i.:]
4. Uš ja poraňeni, do špital'a idu,
mojo kamaraci, šicki za mnu idu.
[:Ňepitaju še me, dze ja poraňeni,
ľem še me pitaju, či Ňemam peňeži.:]
5. [:Ja peňeži Ňemam, bo ja Ňešporoval.:]
[:ľem toto grajcare i porejdku chľeba,
i porejdku chľeba, com na dzeň fasooval.:]